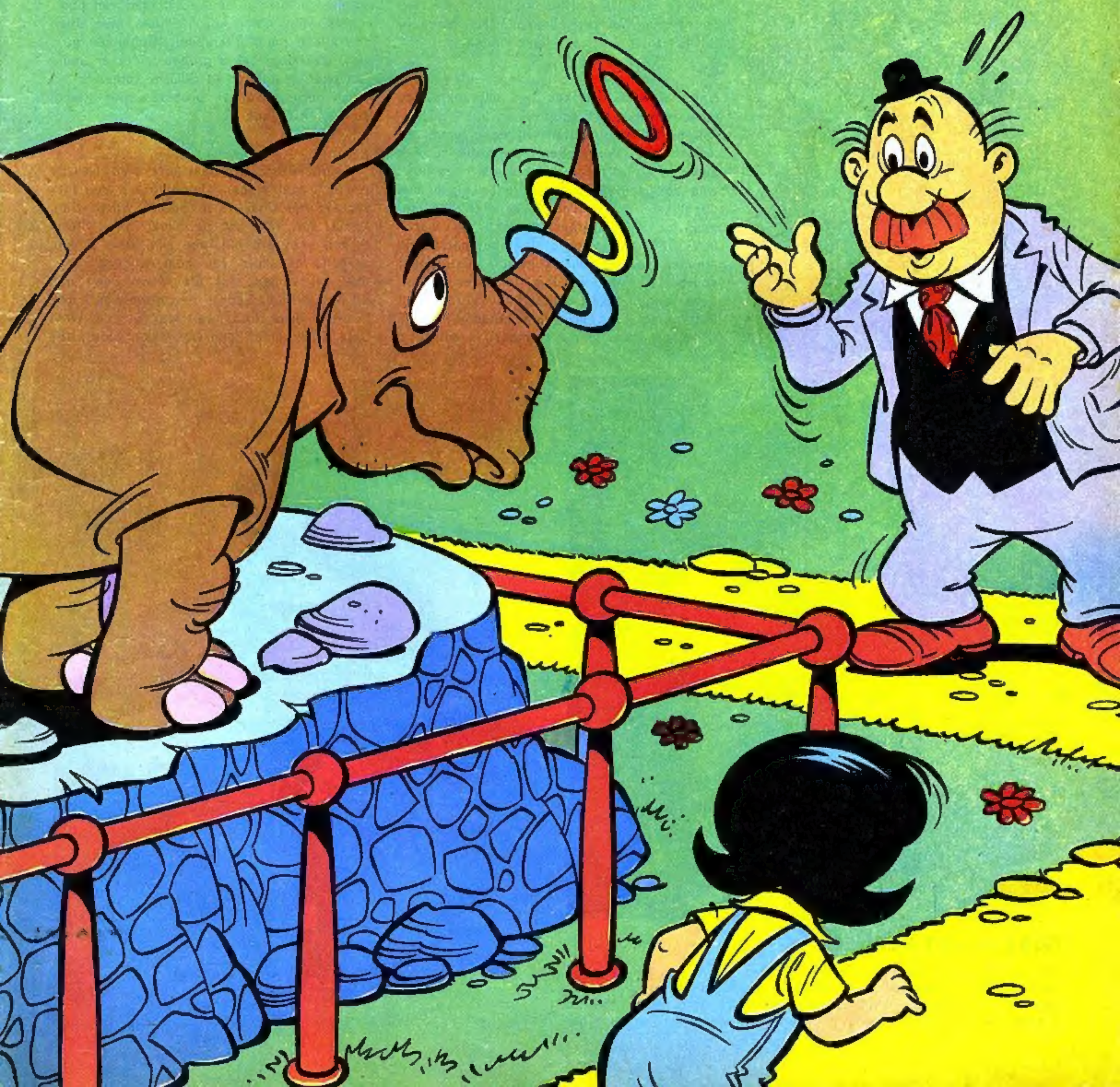
SJORS

van de Rebellenclub

27 MEI 1967
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

Nr. 21

VAN ALLES WAT

Beste Sjors

BIJ DE VOORPLAAT

Zo was het, toen opa en Dinkie nog rustig op vakantie waren en een dagje naar de dierentuin gingen. Maar nu! Nu zitten ze weer volop in het avontuur. Lees maar op de bladzijde hiernaast...

Marinka ten Bokkel uit Voorschoten vroeg ons of we iets wilden vertellen over The Monkees, liefst met een paar foto's erbij. Dat is nou ook toevallig, Marinka. Kijk eens op pagina 14 en 15. Daar staan ze alle vier! En... Davy Jones in kleur!

Hankie van der Graaf uit Papendrecht schrijft ons: „Ik vind de SJORS best leuk. Maar ik vind, dat u ook eens een paar grote platen van tienersterren erin moet zetten. Dan zou ik SJORS heel wat leuker vinden."
Heb je dan nummer 12 van SJORS met Cliff, nummer 13 met The Stones, en nummer 14 met De Karlins al gezien? En wat te zeggen van dit nummer? Nu moet je SJORS toch wel heel leuk vinden.

Nog dagelijks bereiken ons verzoekjes de oude rubriek „Het komt in de bus" te hervatten. Telkens moeten wij deze lezers en lezeressen teleurstellen, want die rubriek komt echt niet terug. „Het komt in de bus" was zo populair, dat ook onze eigen bus dagelijks uitpuilde van de brieven, die met geen mogelijkheid meer te verwerken waren in SJORS. De redactie vindt het ontzettend jammer, dat de rubriek hierom niet langer voortgezet kon worden, te meer nu wij dezer dagen hoorden, dat Lijny Verbaas uit Puttershoek, die drie jaar geleden nog in Ilpendam woonde, op 31 maart is getrouwd met de jongen, die zij dank zij onze rubriek leerde kennen, Jan van Drongelen uit Breda. Van harte proficiat namens alle vrienden en vriendinnen van SJORS!

„Ik vind het leuk, dat u een foto van Cliff heeft geplaatst. Zou het misschien ook mogelijk zijn een foto van Elvis te plaatsen?" Aldus Rianne van de Velden uit Loon op Zand.
Als Elvis een net zo verrassende comeback maakt als Cliff, wél, Rianne. Tot dan!

Ivo Snoeyink uit Denekamp heeft liever platen van sterren in SJORS dan van postzegels, want daar kun je niets mee doen dan alleen maar uitknippen. Ophangen gaat niet. „Ik hoop, dat u probeert, dat er soms een paar beatplaten in SJORS komen."
Wees gerust, Ivo, we proberen niet alleen. Ze kómen er ook in.

„Ik vind SJORS een heel goed blad. Gaarne zou ik u wat vragen. Ik zou graag een foto van George Chakiris in SJORS willen zien. Liefst een foto uit de West Side Story. Ik zou daar erg blij mee zijn, want ik kan nergens een foto van hem krijgen."
Ook wij vinden, net als Maria van Loon uit Amsterdam, George een geweldige kerel. Daarom deze foto, wel niet uit de West Side Story, maar toch wel lekker stoer, hè?

NEST IN HET VERKEER

Het Londense verkeer bij Russel Square zit soms lelijk in de nesten. Zelfs verkeerslichten helpen niet altijd. Maar wat doen we, als de nesten in het verkeer zitten en wel pal tegen het oranje stoplicht aan? Gewoon doorbroeden, denkt het lijsterwijfje.

DINKIE door CAROL VOGES

Op deze groepsfoto komen vier soorten pinguïns voor. De keizerpinguïns, de grootste van allemaal, die wel een meter veertig hoog kunnen worden, de iets kleinere koningspinguïns, die met dezelfde prachtige tekening uitgedost zijn, maar waarvan de gele vlekken iets meer naar oranje neigen, de kuif- of rotspinguïns, met die merkwaardige gele pluimpjes op de kop, en de brilpinguïns.

Brilpinguïns komen voor in miljoenenkolonies en zijn producenten van de beroemde guanomest. Ze brengen een geluid voort, dat veel wegheeft van het gebalk van een ezel.

De deftige dartelaars van het zuidelijk halfrond

Het deftig zwarte jasje van pinguïns is meer een grapjasje, want hun deftigheid gaat meestal niet verder dan hun verenkleed. Hun gedragingen zijn zo koddig en speels, dat ze meer op uitgelaten kinderen lijken, die fijn in de sneeuw spelen.

Pinguïns behoren tot de intelligentste vogels die er bestaan. Dit valt op te maken uit enkele zeer merkwaardige gedragingen. Maar voordat we hier meer over gaan vertellen, eerst nog dit. Vaak wordt beweerd, dat pinguïns typische zuidpoolvogels zijn en dat kou een onontbeerlijke omstandigheid is om deze dieren in het leven te houden, maar wist je dat er van de ongeveer vijftien soorten pinguïns die er bestaan, maar twee werkelijk aan de zuidpool voorkomen? Dit zijn dan de adélie- en de keizerpinguïn. De overige soorten leven verspreid over de talloze eilanden van het zuidelijk halfrond. Eén soort vinden we zelfs in de tropen, de galapagospinguïn, die zoals zijn naam al doet vermoeden, voorkomt op de Galapagoseilanden.

Een pinguïnvrouwtje legt elk broedseizoen één ei, dat door het mannetje wordt uitgebroed. Dit gebeurt vaak honderden mijlen landinwaarts, terwijl het vrouwtje zich aan de kust te goed doet aan vis, want zij heeft dan zo'n zes weken vasten achter de rug. Tijdens het broeden, dat staande gebeurt en soms wel twee maanden kan duren, eet het mannetje niets. Na het broeden wordt hij afgelost door het vrouwtje. Keizerpinguïns broeden het ei om beurten uit in een soort buidel onder aan de buik. Met veel gegoochel wordt het ei zo nu en dan van de ene buidel in de andere keurig overgeheveld.

De jonge pinguïns worden in een gemeenschappelijke kinderbewaarplaats bewaakt door enkele volwassen dieren, terwijl de overige pinguïns uit vissen gaan. Ze bewegen zich daarbij met hun veerloze vleugels onder water. Diezelfde vleugels gebruiken zij ook om zich op het ijs voort te bewegen, als ze belaagd worden door vijanden. Ze glijden daarbij van een helling af op hun buik of schuiven zich met grote snelheid op hun buik voort, terwijl zij zich met hun poten en vleugels afzetten. Hun intelligentie blijkt het best uit het feit, dat iedere pinguïn uit een kolonie van honderden jonge dieren altijd feilloos zijn eigen jong weet te vinden.

Ook getuigen ze van een sterk ontwikkelde gemeenschapszin, want de volwassen dieren voeden uit een soort keelzak ieder jong dat om eten vraagt, ook al is het het eigen jong niet. Pinguïns zijn uitstekende zwemmers, die soms dagenlang op zee blijven. De zuidelijke soorten beschermen zich tegen de kou met een dikke vetlaag. Daarom wordt er wel beweerd, dat het woord „pinguïn" afgeleid is van het Latijnse woord „pinguis", dat vet betekent. Anderen beweren, dat het woord afkomstig is uit het oudkeltische „pen gwyn", dat witkop zou moeten betekenen. De witkopvogel is een uitgestorven soort reuzenalk, die langs de Ierse kusten voorkwam en bijzonder veel op een pinguïn leek, want het dier kon niet vliegen.

Nog veel meer zou er over deze merkwaardige dieren te vertellen zijn, maar wij zouden willen zeggen: bekijk de foto's eens goed en kom je eens in een dierentuin, vergeet dan de pinguïns niet!

De ezelpinguïn is een van de kleinere soorten. Hij wordt niet groter dan een halve meter. De kleinste soort is evenwel de blauwe pinguïn, die de grootte heeft van een eend.

LANCE BARTON'S AVONTUREN

DE BANNELING

VAN NIMMORAC

TEKST EN TEKENINGEN:

HET MONSTER NADERT DE VLUCHTELINGEN SNEL . . .

VLUG DE GANG WEER IN! HET MONSTER IS TE GROOT OM ONS DAAR TE KUNNEN VOLGEN!

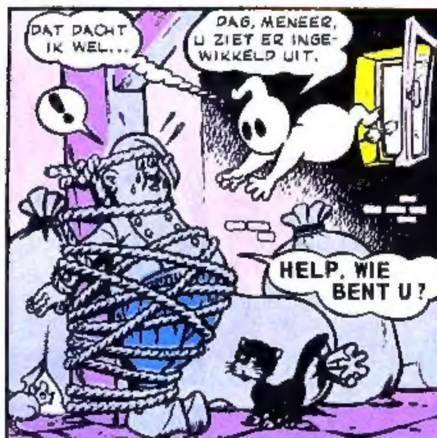

ARTHUR

ALS DE WIND GAAT LIGGEN, KAN ARTHUR EINDELIJK LOS KOMEN VAN DE MOLENWIEK.
ER IS HIER IETS VREEMDS GEBEURD, AL WEET IK NIET PRECIES WAT.

DAT DACHT IK WEL...
DAG, MENEER, U ZIET ER INGEWIKKELD UIT.
!
HELP, WIE BENT U?

IK? JE HEBT MENSEN EN POTLODEN, MAAR IK BEN GEEN VAN BEIDEN. IK BEN EEN GEEST EN STA TE UWEN DIENSTE.
DAN BEN IK BANG, DAT U NIETS VOOR MIJ KUNT DOEN!

DE ARME MOLENAAR IS NIETTEMIN BEREID ARTHUR HET HEDEN EN VERLEDEN TE VERTELLEN.
ALS IK U GOED BEGRIJP, IS ER NIETS ANDERS TE BEGRIJPEN DAN DAT ZE DE SLEUTEL VAN UW TULPENVELD KWAMEN GRIJPEN.

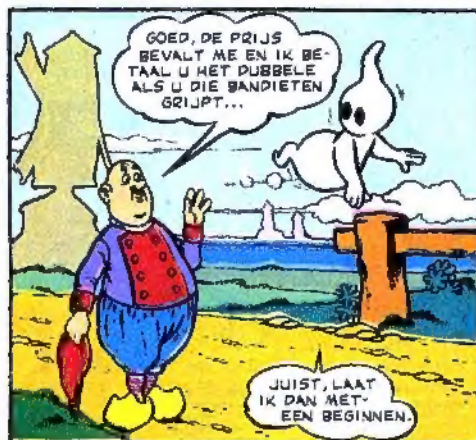

ALS ZIJ DAN BIJ DE DEUR VAN HET TULPENVELD KOMEN EN HEM OPENDOEN...
NIET EEN MEER!
GEEN KWESTIE VAN INBRAAK. DE SLEUTEL IS HIER NOG.

!!!!
DAT GEBOEFTE HEEFT AL MIJN TULPEN GESTOLEN EN HET WAREN DE MOOISTE VAN HEEL HET LAND...
EEN DEERNISWEKKEND TAFEREEL. HET WEKT ZOVEEL DEERNIS DAT IK IETS MOET DOEN.

DIT IS TOCH WEL VERSCHRIKKELIJK, HÈ, MOLENAAR? HEEFT U VIJANDEN?
O JA, HET ZIJN NATUURLIJK DIE ELLENDIGE BLAUWGESTIPPELDE TULPENKEVERTJES GEWEEST...

IK GELOOF NIET DAT HET HET BLAUWGESTIPPELDE TULPENKEVERTJE GEWEEST IS. HEEFT U NOG ANDERE VERDENKINGEN?
NEE, IEDEREEN HIER HOUDT VAN TULPEN. IK GELOOF TENMINSTE NIET, DAT DIE DRIE KERELS ER IETS MEE TE MAKEN HEBBEN.

MOOI, DAN IS ALLES ZO DUIDELIJK ALS KOFFIEDIK IN EEN POT MET INKT.
ER ZIJN WEINIG AANWIJZINGEN, MAAR ALS U WILT, ZAL IK DIT ONDERZOEK OP ME NEMEN. HET KOST U NIETS...

GOED, DE PRIJS BEVALT ME EN IK BETAAL U HET DUBBELE ALS U DIE BANDIETEN GRIJPT...
JUIST, LAAT IK DAN METEEN BEGINNEN.

IK GA EERST EENS KIJKEN BIJ ANDERE TULPENKWEKERS...
MISSCHIEN VERBOUWEN DE BEWONERS VAN DIT HUIS OOK DIT PRACHTIGE BOLGEWAS...

!
?
JULLIE OOK AL?

HET SPOOKJE ZONDER VREES

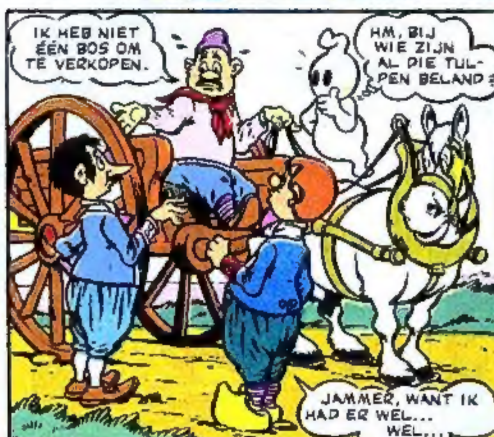

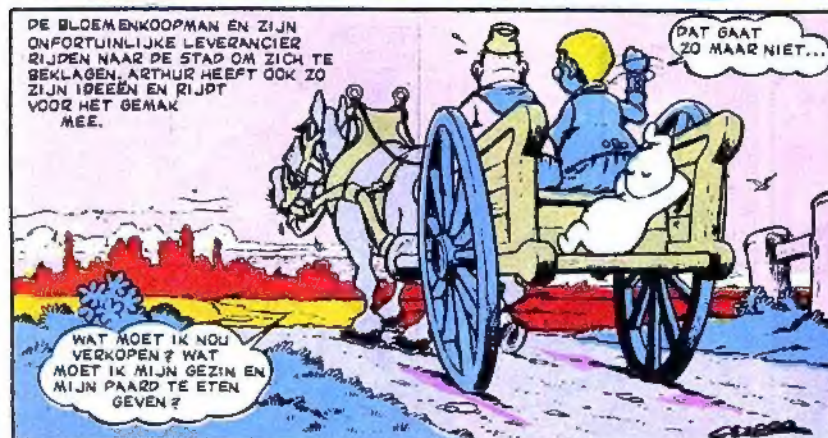

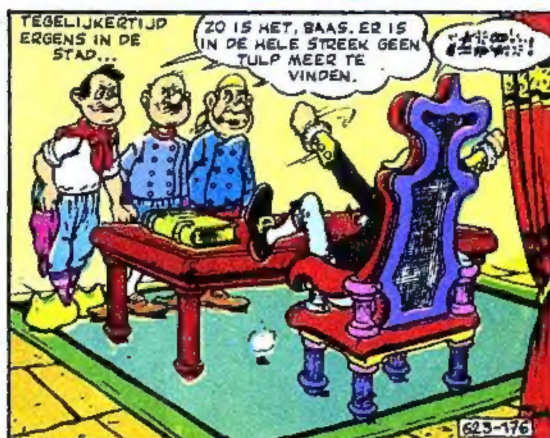

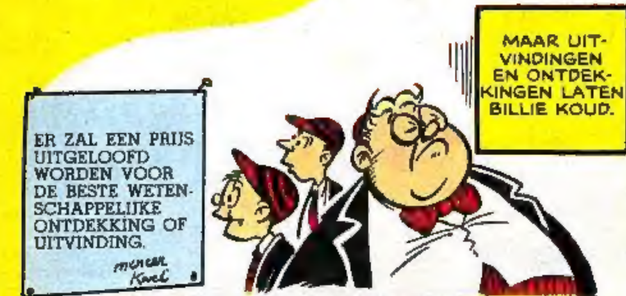

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

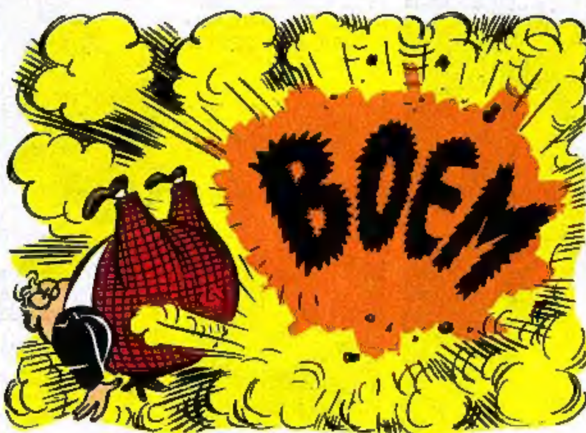

JIJ KUNT VOORLOPIG NIET LOPEN. JIJ BLIJFT HIER, TERWIJL IK MET JOUW UITVINDING DIE PRIJS IN DE WACHT GA SLEPEN.

MOOI, KWEL KAN JUIST ZIJN AUTO NIET OP GANG KRIJGEN. „MIJN" UITVINDING ZAL HEM HELPEN.

WACHT MAAR EVEN, MENEER. EVEN WAT VAN DIT SPUL IN UW TANK EN U GAAT ER VANDOOR ALS EEN VUURPIJL!
KW 0001

HEE, JE HEBT DE VERKEERDE CHEMICALIËN MEEGENOMEN. WAT ER NU GEBEURT, WEET IK NIET.

BOEM

MAAR HET WERKT WEL. KWEL IS NERGENS MEER TE BEKENNEN.

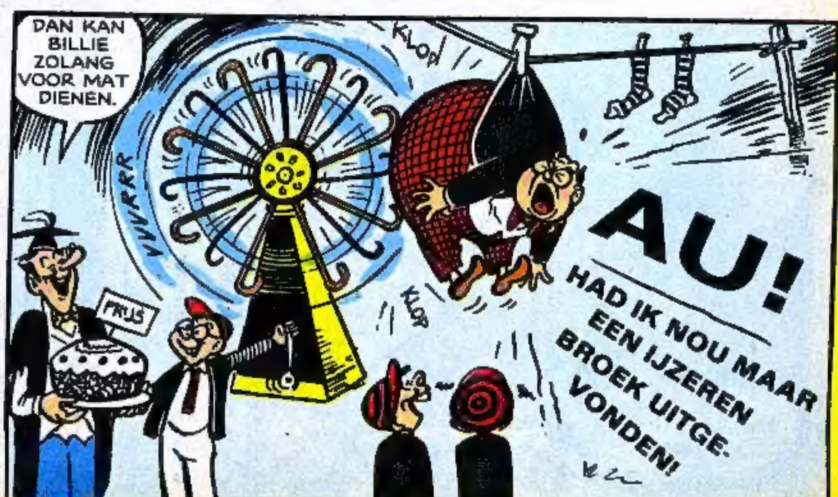

IK BEN HIER!

KNAP
BILLIE, DAAR ZUL JE VOOR BOETEN!

WAAR ZIJN MIJN STOKKEN? ZE ZIJN ALLEMAAL WEG!
STOKKEN-LA

HAHAHA! ALLE STOKKEN ZIJN WEG. IK VRAAG ME AF, WELKE BRAVE JONGEN DAT GEDAAN HEEFT!

IK HEB ZE GELEEND, MENEER, VOOR MIJN UITVINDING: EEN MATTEN-KLOPMACHINE. ZAL IK EENS LATEN ZIEN HOE HIJ WERKT?
JA!

DAN KAN BILLIE ZOLANG VOOR MAT DIENEN.
KLOP
VVVRRR
PRIJS
KLOP
AU!
HAD IK NOU MAAR EEN IJZEREN BROEK UITGEVONDEN!

De avonturen van Susan

MET HALSBREKENDE TOEREN OP DE DAKEN VAN NEW YORK TRACHT SUSAN AAN HAAR PEETOOM TE ONTKOMEN.

WAT GA JE DOEN ? BEN JE GEK GEWORDEN ?

ALS ZE VAN DEZE HOOGTE NEERSTORT, RAAKT ZE ZO VERMINKT, DAT NIEMAND HAAR MEER KAN HERKENNEN.

MAAR DE MENSEN OP STRAAT BLIJVEN STAAN KIJKEN EN ZIJN GETUIGE...

NEE MAAR, IK GELOOF DAT HET EEN KIND IS !

ZE VALT TE PLETTER !

DE NIEUWSGIERIGHEID VAN DE MENSEN KOMT GROYTON NIET ZO VAN PAS.

JAMMER, IK KAN NU NOG NIETS DOEN.

SUSAN IS TER HOOGTE VAN EEN FLAT-ETAGE GEKOMEN...

WAF ! WAF !

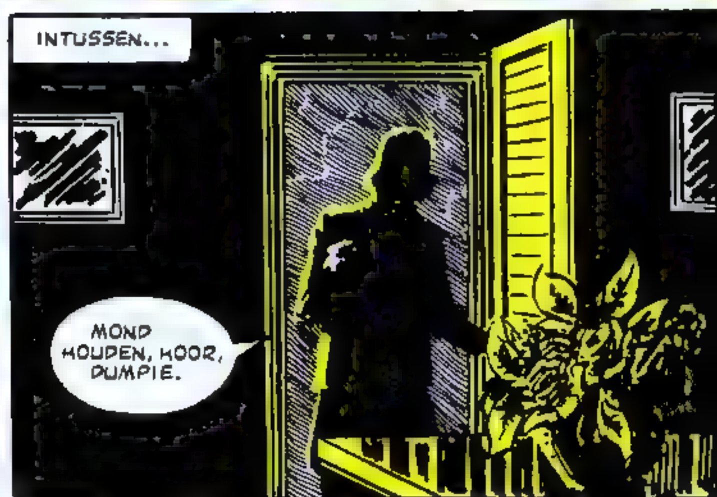
RUSTIG DUMPIE. WE GAAN SPRINGEN.

KIJK EENS, DUMPIE. WE ZIJN GERED.

DAT WAS OP HET NIPPERTJE! MAAR NU ZIJN WE VOORLOPIG VEILIG, DUMPIE.

INTUSSEN BOVEN OP HET GEBOUW...
AHA, ZE ZIT NU IN EEN VAN DE FLATS. IK ZAL HAAR OP STRAAT OPWACHTEN.

MAAR BENEDEN OP STRAAT...
HAAR SPRONG IS GELUKT.
HET WAS WAANZIN, MAAR ZE IS NU IN IEDER GEVAL VEILIG!

INTUSSEN...
MOND HOUDEN, HOOR, DUMPIE.

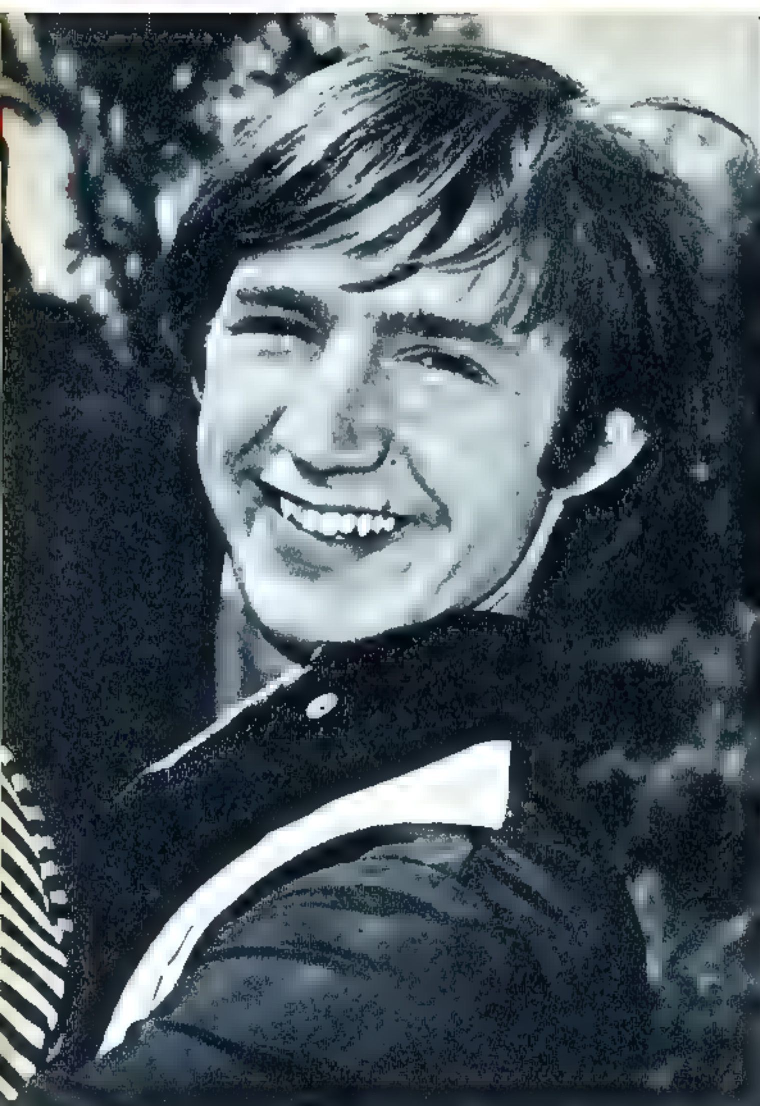

IK GELOOF, DAT HIER NIE-MAND THUIS IS.

EERST WAT LICHT MAKEN.

O, DUMPIE, KIJK, EEN PIANO!

PLOTSELING...
ER KOMT IEMAND AAN!
WIE ZOU DAT ZIJN? EN HOE MOET SUSAN HAAR AANWEZIGHEID VERKLAREN?...

PETE

MIKE

THE MONKEES

Hun stemmen kende je al lang. Denk maar aan die geweldige topper „I am a believer”. Hier zijn dan hun gezichten. Hun namen, Davy Jones, Peter (zeg maar Pete) Tork, Mike Nesmith en Micky Dolenz, beginnen al dezelfde magische klank te krijgen als destijds die van de Beatles. Als echte apen slingeren ze zich van sport naar sport omhoog langs de ladder van de internationale showbusiness.

◄ DAVY

MICKY

ALFIE,
de postbode van Shrub Oak

Op vele plaatsen in de wereld wordt de post niet bezorgd en besteld op de manier die wij gewend zijn. Een van de meest ongebruikelijke vormen van postbestelling vind je in het plaatsje Shrub Oak in de omgeving van New York, waar de rol van postbode wordt vervuld door een hond, een Duitse herder die naar de naam Alfie luistert en eigendom is van de heer Herman Herst jr.

Shrub Oak is een klein plaatsje en de mogelijkheden voor verzending van post liggen er anders dan in de grote Amerikaanse steden, waar de P.T.T. altijd, ook in de weekenden, doorwerkt. In Shrub Oak is het plaatselijke postkantoor zaterdags gesloten. Dit schept moeilijkheden voor mensen die elke dag veel correspondentie te versturen hebben en een van die mensen is de heer Herst, van beroep postzegelhandelaar. Er zat voor meneer Herst niet veel anders op dan zijn post zelf naar een wat grotere plaats in de buurt te brengen, waar het postkantoor op zaterdag wél open is. Inwoners van Shrub Oak, die met dezelfde moeilijkheden kampten, hoorden daarvan en vroegen meneer Herst of hij misschien bereid was ook hún post mee te nemen naar die andere plaats. Na enige tijd werd deze privé-postdienst zo populair, dat meneer Herst zich genoodzaakt zag om per brief twee dollarcent extra te vragen voor de service die hij verleende.

Om het helemaal echt te maken liet hij privé driehoekige postzegels drukken (waarde twee dollarcent per zegel, kleuren rood en groen) en verkocht die aan iedereen die graag brieven naar het postkantoor wilde laten brengen. Aanvankelijk werd deze privé-postdienst uitgevoerd door meneer Herst en zijn kinderen, maar toen die groter werden, slaagde hij erin de hond Alfie zo af te richten, dat deze de dienst kon overnemen. Nu vervoert Alfie al jaren post van en naar het postkantoor van Shrub Oak en omliggende plaatsen.

De driehoekige postzegels, die in 1953 voor het eerst verschenen, zijn intussen uitverkocht; daarvoor in de plaats is nu een nieuwe zegel uitgekomen, waarop Alfie staat afgebeeld. Op de zegel staat verder vermeld: *Shrub Oak. Plaatselijke Hondepost. Alfie, besteller nummer één van de plaatselijke hondepost van Shrub Oak, New York 10588.* Deze zegels zijn natuurlijk geen officiële postzegels, want ze zijn niet van staatswege uitgegeven, maar als curiositeit zijn ze zeer in trek.

Onze foto's tonen de nieuwe tweedollarcentzegels met de afbeelding van Alfie en een luchtpostenvelop die de heer Herst vanuit Shrub Oak naar onze redactie verzond; linksonder dezelfde hondezegel, maar nu gestempeld.

TOP! K TEKEN VOOR

TINA

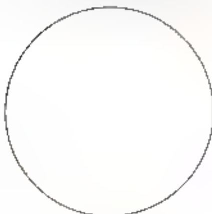
EUROPEES WEEKBLAD
* VOOR MEISJES *

K BETAAL

- [ ] per week (ƒ 0.40)
  TINA komt per bezorger en moet aan de bezorger worden betaald
- [ ] per kwartaal 13 nrs (ƒ 5.20)
  TINA komt per bezorger post
  (doorhalen wat niet verlangd wordt)
  Voor de beta ing ontvangt u een stort ngs/overschrijv ngskaart

antwoordkaart

KAN ONGEFRANKEERD
WORDEN VERZONDEN

machtiging nr. 403

NAAM ______________________

ADRES ______________________

PLAATS: ______________________ PROV.: __________

Handteken ng vader of moeder

Deze kaart meegeven aan uw bezorger of (ongefrankeerd) op de post doen

HAARLEM

T NA - Nassaup e n 3 - Haar em

TINA

EUROPEES WEEKBLAD
*** VOOR MEISJES ***

elke week de nieuwste

BARBIE-MODE

elke week stripverhaal waarin Barbie de rol van tienermodel speelt

Iedereen heeft kans op één van de 500
GRATIS Barbiepoppen

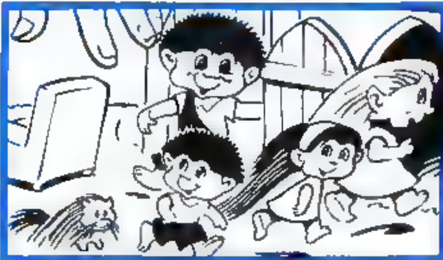
TWEE MEISJES
OP HET EILAND KAKETOE

WAGENS KOERS WEST

TINA

EUROPEES WEEKBLAD
* VOOR MEISJES *

DE TROLLEN
OP HET OORLOGSPAD

TINA * TINA * TINA * TINA *

TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA

Engeland

Frankrijk

Italië

Duitsland

TINA

EUROPEES WEEKBLAD
* VOOR MEISJES *

nu óók in NEDERLAND

TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA

Sjors

NIEUW!

NEW!
NOUVEAU!
NEU!
NUOVO!
NYTT!

Magazine vol spanning en romantiek.
Verschijnt in Engeland, Frankrijk, Duitsland, Italië, Zweden.
Nu ook in Nederland en België.

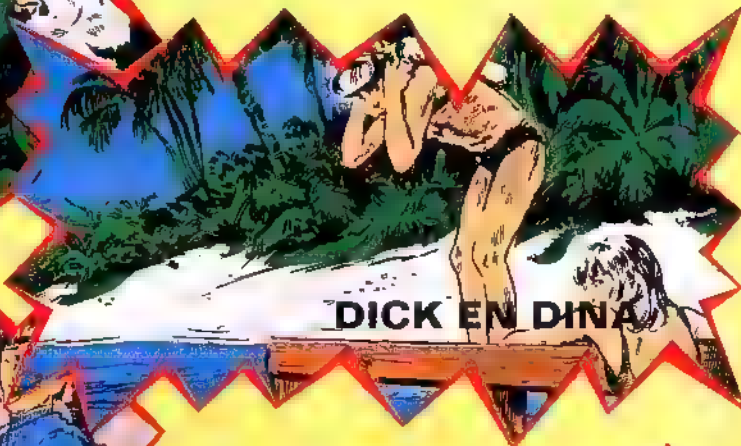
TINA

EUROPEES WEEKBLAD VOOR MEISJES

Geheim agente nr. 1. Knap, blond, niet voor de poes (met eigen straalvliegtuig). Bendeleden beven als zij order krijgt ontvoerde geleerde op te sporen.

Op jacht naar schat in oud galjoen. Maar... niets ontziende schurken liggen op de loer. Ademstokkende achtervolgingen onder water.

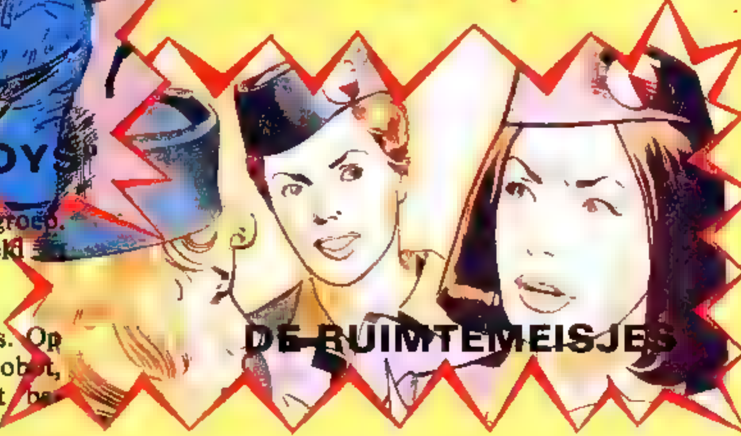

Winkelmeisje Jackie sluit zich aan bij popgroep. Wordt zangeres. Verhaal van deze tijd verteld in Jackies eigen woorden.

Sally, Fran en Kathy als stewardess naar Venus. Op station „Maan" stapt prinses aan boord. Robot, bestuurd door duistere machten, overmeestert bemanning. Om prinses in handen te krijgen.

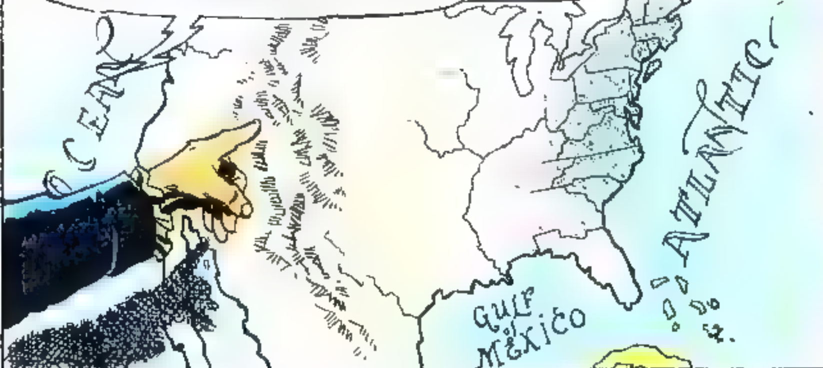

Voor Nederland: weekabonnement 40 cent, kwartaalabonnement (13 nrs.) f 5.20. Losse nummers 50 cent N.V. Uitgeverij De Spaarnestad, Nassauplein 3, Haarlem.

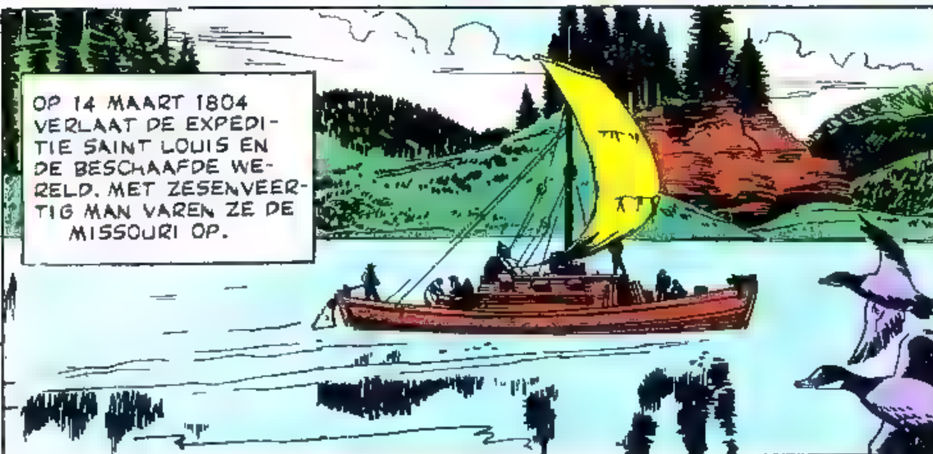
Voor België: prijs 7 F. Verdeler N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Verkrijgbaar bij onze verkopers, de boek- en dagbladhandel.

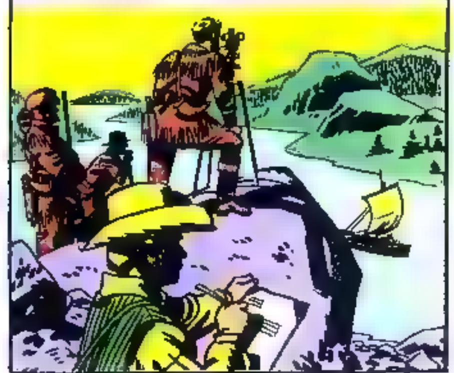
De jonge tekenaar Brett MacDonald wordt lid van een expeditie die van president Jefferson van de Verenigde Staten de speciale opdracht heeft gekregen onbekende gebieden in kaart te brengen.

BESTEMMING

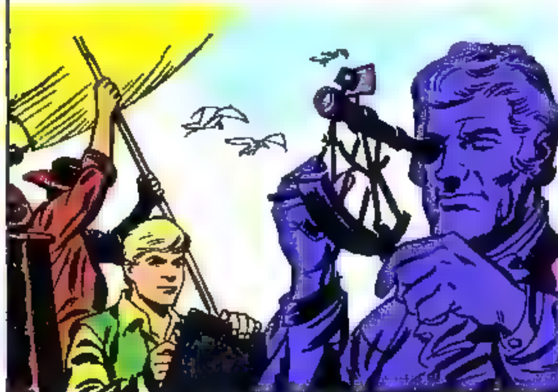

IN JUNI ZIJN ZE AL EEN FLINK EIND DE RIVIER OPGEVAREN, ZONDER DAT ER IETS BIJZONDERS GEBEURT.

INTUSSEN SLAAT EEN BEVER ALARM MET ZIJN STAART...

ONBEKEND

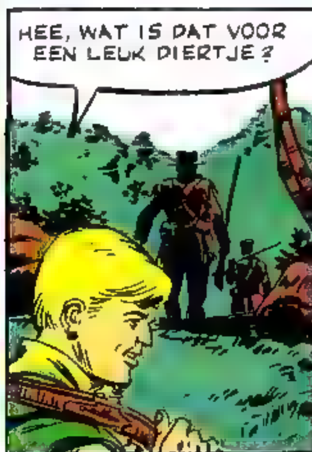

WAT WAS DAT? INDIANEN?
KALM, BRETT, EN GA ZITTEN, ANDERS SLAAT DE KANO OM.

KIJK, EEN KOLONIE BEVERS. ZE GRAVEN HOLEN IN DE OEVERS EN BOUWEN DAMMEN OM HET WATERPEIL IN DE RIVIER TE REGELEN.

ZE SLAAN LETTERLIJK ALARM MET HUN STAART OP HET WATER. JE MOET IEDER GELUID VAN HET OERWOUD LEREN VERSTAAN.

TOUSSANT HEEFT GELIJK, DOOR DIE BEVERDAM MOETEN WIJ NU TE VOET VERDER.

HEE, WAT IS DAT VOOR EEN LEUK DIERTJE?

KOM EENS HIER. IK DOE JE NIETS...
BEWEEG JE NIET!

HET LEUKE DIER IS NIETS ANDERS DAN EEN STINKDIER, DAT EEN AFSCHUWELIJK VIES GOEDJE AFSCHEIDT.
© I.F.S.

HAHA! HET ZIT JE NIET MEE VANDAAG. LAAT DIT VOOR ALTIJD EEN LESJE VOOR JE ZIJN.

VERTROUW NOOIT OP HET UITERLIJK VAN DIEREN OF PLANTEN. HET KOMT WELEENS ANDERS UIT DAN JE DENKT.

ALS HIJ TERUGKOMT AAN BOORD VAN HET SCHIP, LACHT IEDEREEN HEM UIT. ZIJN KLEREN WORDEN GEKOOKT OM DE AFSCHUWELIJKE STANK ERUIT TE KRIJGEN, EN EEN LANGDURIG BAD BLIJKT GEEN OVERBODIGE LUXE.

NOG DAGENLANG WORDT HIJ GEPLAAGD.
DAAR KOMT ONZE „GEURIGE" JOFFER!

Het geheim van de grot

door Ruth Park
tekeningen Jean Sidobre

KORTE INHOUD: Dunk en Brownie wonen op een vervallen boerderij in Nieuw-Zeeland, die hun vader geërfd heeft van hun oudoom Angus. Volgens oom Angus moet er op of bij de boerderij een schat te vinden zijn. De kinderen ontmoeten Tom te Taniwha, een Maori-jongen, en zijn oude grootmoeder, die de boerderij wil kopen. Ze komen in een onderaards grottencomplex terecht en gaan op onderzoek uit. In de grotten vinden ze aanwijzingen dat oom Angus hier vaak geweest is. Samen met Tom, die ze in de grotten ontmoeten, zetten ze hun onderzoek voort. Na een moeizame tocht staan ze plotseling voor een groot beeld dat een man voorstelt en dat de gang blokkeert. Brownie valt prompt flauw van schrik.

HOOFDSTUK XV

Heel voorzichtig legde Tom Brownie neer op de harde grond. Dunk stond er nog steeds bij alsof hij door de bliksem was getroffen. Tom keek eerbiedig naar de angstaanjagende, stille figuur.

„Aaaah," fluisterde hij, „dat is de wachter."

Na een paar keer slikken lukte het Dunk een paar woorden te stamelen. „Wat is dat? Wie is dat?"

Tom klopte Dunk bemoedigend op de schouder. „Het is maar een beeld, Dunk. Het is uit hout gesneden en ik denk dat het duizend jaar oud is."

„Hij... het... het ziet er zo echt uit!"

Met een diepe zucht leunde Dunk tegen de muur. De donkere, houten wachter torende hoog boven hem uit. Dreigend stak hij een arm naar voren. Dunk ontwaarde aan zijn hand slechts drie vingers. Op zijn gezicht en zijn lichaam waren patronen uitgesneden. Dunk herkende deze tekeningen van plaatjes die hij van de vroegere Maori's had gezien. Maar ook de huid van grootmoeder Te Taniwha was zo getatoeëerd. De figuren leken op omslaande golven en schelpen. Het beeld had zelfs haar, dat gemaakt was van donker touw. De haren waren boven op het hoofd in een knoop gelegd, waardoor een pen met groene stenen was gestoken. De verschrikkelijke ogen waren waarschijnlijk vervaardigd uit de glanzende binnenkant van een of andere grote zeeschelp.

Hijgend zei Dunk: „Het is schitterend, maar het is ook afschuwelijk."

„Het is de wachter," zei Tom zacht. Hij was duidelijk geïmponeerd en uit het veld geslagen. Van de grond klonk gekreun. Brownie kwam weer bij.

„Er is niets aan de hand, hoor, Brownie," haastte Dunk zich zijn zusje gerust te stellen. „Het is maar een houten beeld."

Langzaam ging Brownie overeind zitten. „Hè, hè, wat ben ik geschrokken. Ik geloof dat ik flauwgevallen ben van de schrik. Je zult zo iets ook opeens tegenover je zien! Maar, Tom, wat moet het voorstellen? En hoe komt het hier?"

Tom hield de lantaarn omhoog. Ze zagen dat er een net van fijn spinrag als een zilveren mist om het beeld lag.

„Spinnen!" riep Dunk uit. „Spinnen! Dat betekent volgens mij..."

„Dat we dicht bij de uitgang zijn," juichte Brownie. „Als hier spinnen zijn, komen er ook insekten. Nou, Tom, heb ik gelijk of niet?"

Tom keek zijn twee Australische vrienden ernstig aan. Het kwam de Mackenzies voor dat Tom opeens helemaal veranderd was. Hij was niet meer de onbezorgde, goedlachse Maori-vriend. Langzaam zei hij: „Achter deze wachter is een grot en daar is de uitgang."

„Hoe weet je dat, Tom?" riep Dunk verbaasd.

„Dat hebben ze mij verteld. Die grot komt voor in de geschiedenis van de Maori's."

„Wat is er dan in die grot? Laten we eens gaan kijken!"

„Durf je wel langs hém te gaan?" Tom maakte een gebaar met zijn hand naar de grimmige wachter.

Even huiverde Dunk. „Eigenlijk niet zo best. Hij ziet er uit alsof hij een vloek uitspreekt over iedereen die het waagt verder te gaan."

„Ik vermoed dat dat de reden is, waarom hij hier is geplaatst, niet, Tom?" zei Brownie. Ze stond op en keek met een rilling naar het beeld.

„Hij is meesterlijk gemaakt. Je hoort hem bijna zeggen: Nog één stap en ik sla toe."

„Ze hebben hem met alle mogelijke betovering omgeven," vertelde Tom. „Om hem macht te geven hebben priesters voor hem gezongen. Dat is al heel, heel lang geleden."

„Durf jij wel langs hem te gaan, Tom?" vroeg Dunk gespannen.

„Natuurlijk wel," zei Tom. „Ik ben de laatste van de Te Taniwha's. Hij bewaakt deze grot voor mij. Maar ik weet niet of ik er goed aan zou doen jullie toe te staan de grot te betreden."

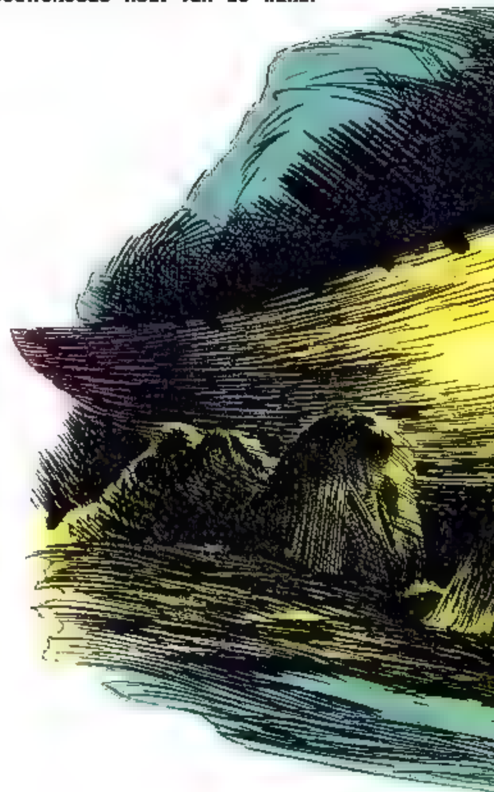
Brownie was stomverbaasd. Was het werkelijk mogelijk dat deze ontwikkelde, moderne jonge boer in toverkracht geloofde? Maar meteen dacht ze: nee, hij gelooft niet in de toverkracht uit sprookjes van Grimm en zo, maar in de kracht en macht van oude tradities. De tradities van zijn trotse ras. Hardop zei ze: „Tom, wij zullen heus die grot niet zonder jouw toestemming betreden. Ik begrijp wel hoe je het bedoelt. Wat deze wachter bewaakt is niet alleen kostbaar, maar ook heilig voor de Maori's."

Tom knikte zonder te spreken. Toen staarde hij lange tijd voor zich uit. „Ik heb even grondig nagedacht," zei hij na een poosje. „Weten jullie, een van de grootste deugden, ja zelfs een van de belangrijkste wetten van de Maori's is: wees trouw aan vrienden in nood. Jullie zijn doodmoe, uitgehongerd en dorstig, dus jullie zijn inderdaad in nood. Mijn voorouders zullen er geen bezwaar tegen hebben wanneer ik jullie meeneem naar de grot. Kom maar."

Hij liep onder de uitgestrekte arm van het beeld door naar de achterliggende grot. Met luid bonzende harten volgden de twee Mackenzies hem. De ogen van Dunk waren even groot en angstig als die van een jong aapje. Dit kon weleens het onaangenaamste deel van hun ondergronds avontuur worden! Wat wist hij van de macht van het beeld om niet te denken aan de dingen, die nog moesten komen.

Zwijgend stak Tom de lantaarn in de hoogte en toen zagen ze de bewaakte grot.

Tom deed een paar stappen voorwaarts en legde zijn hoofd en handen tegen het eeuwenoude hout van de kano.

De grot werd vaag beschenen door licht, dat door een muur van bladeren aan de westelijke kant scheen door te dringen. In dit griezelige, schemerige licht zagen ze een mengeling van kleuren opduiken. Blauw, geel, dieprood.

Helemaal onder de indruk fluisterde Brownie: „O, Tom, het is *Zeejager!*"

„De grote kano!" zei Dunk. Hij kon zijn ogen haast niet geloven.

Tom scheen de aanwezigheid van zijn twee Australische vrienden helemaal vergeten te zijn. Hij deed een paar stappen voorwaarts en legde zijn hoofd en handen tegen het eeuwenoude, zwarte hout van de kano. Brownie en Dunk begrepen dat dit een indrukwekkend moment voor hun vriend was. Een moment, waarop hij zich één wilde voelen met zijn voorouders.

Het enorme schip was zeker wel dertig meter lang en het was geplaatst op stenen blokken. Het stond zo hoog, dat Tom nauwelijks over de rand kon kijken. De geweven matten, die eens de bodem hadden bedekt, waren vergaan tot wat verspreid liggende hoopjes bruine vezels. De plaatsen waar eens de roeiers hadden gezeten, waren ook geheel weggebrokkeld. Maar de trotse drakekop troonde nog op zijn plaats. Hij was fraai beschilderd in een geelachtige kleur. De drakefiguur hield zijn hand met de drie vingers op zijn buik en staarde met zijn blauwe, uit schelpen vervaardigde ogen in de verte. Eens was hij versierd geweest met lange slingers vrolijk gekleurde papegaaieveren, maar ook die waren door de tand des tijds aangevreten. Ze lagen nu als verdorde, afgewaaide boomblaadjes op de vloer van de grot.

Na enige tijd keek Tom op. Hij zag zijn vrienden aarzelend bij de ingang van de grot staan. Vriendelijk wenkte hij hen naderbij.

Nog steeds onder de indruk fluisterde Brownie: „O, Tom, het is geweldig! Die kano moet wel duizend jaar oud zijn. Het is net of we de ark van Noach hebben gevonden!"

„Door de constante temperatuur die hier in de grotten heerst, is de *Zeejager* bewaard gebleven," antwoordde Tom dromerig. Hij streek met zijn hand voorzichtig over het historische hout. De zijwanden waren kundig gebouwd, zodat ze de zware zeeën konden weerstaan. Het materiaal dat in de kieren was gestopt om de boot waterdicht te maken, was zo hard als steen.

„Over welke zeeën zal hij gevaren hebben?" mompelde Tom. „Over de Indische Oceaan misschien? Ik zou het graag precies willen weten. Toen was hij nog uitgerust met geweven zeilen. Die oude Maori's hadden nog geen navigatiemiddelen tot hun beschikking. Hun enige instrumenten waren hun scherpe ogen en misschien de bast van een kokosnoot met twee gaten erin voor astronomische waarnemingen."

Brownies ogen waren nu gewend aan het schemerige licht van de grot. Ze zag dat de grot maar gedeeltelijk natuurlijk was. Een groot deel was door mensenhanden uitgehold. Ze bespeurde tekens op de muren, die erop wezen dat men met primitieve stukken gereedschap had gewerkt De kano lag aan het eind van een brede, hellende vlakte. Helemaal in het rond waren in de muren richels gemaakt. Ze hadden de regelmaat van planken van een boekenkast. Hoe hadden die oude Maori's dit zo precies kunnen doen met hun gereedschap, waaraan geen metaal te pas was gekomen? En op de richels lagen beenderen en schedels. Ze lagen daar keurig opgestapeld. Op sommige schedels was wat rode verf aangebracht.

„Tom, werden de Maori's hier vroeger begraven?"

„Ja, achtentwintig generaties van stamhoofden en strijders zijn in de onmiddellijke omgeving van de *Zeejager* te ruste gelegd. Wij noemen onszelf de kinderen van de kano, want zij was werkelijk de moeder van onze stam. Zij heeft ons door avonturen en gevaren naar ons nieuwe land gebracht."

„Ik begrijp best waarom je niet wilde dat de grotten voor het publiek geopend zouden worden, Tom," zei Dunk. „Maar dat had je ons toch kunnen vertellen? Ik bedoel, dat hadden we best begrepen en gerespecteerd. Deze grot met de *Zeejager* is voor jouw volk een soort eh. . . hoe moet ik het noemen. . . laat ik zeggen een soort bedevaartplaats."

Brownie had dolgraag eens met haar hand langs het oude hout van de kano gestreken, maar ze vermoedde dat Tom dit niet prettig zou vinden. De *Zeejager* mocht vast niet door vreemden aangeraakt worden. Toen ze verder om zich heen keek, zag ze allerlei voorwerpen in rafelige mandjes, die van ouderdom bijna uiteenvielen. Er waren kundig gemaakte vishaakjes, sieraden van groen steen en een grijs blad van een bijl. Ook zag ze een halssnoer van haaietanden.

„Wat is er veel bewaard gebleven, Tom," zuchtte Brownie. „Eigenlijk is het toch wel jammer dat dit voor de mensen van de wetenschap verborgen moet blijven."

„O, maar nu vergis je je," zei Tom. „Als oudheidkundigen dit willen bekijken, zullen wij heus geen bezwaar maken. Maar toeristen komen hier niet in. Wij willen niet dat zij in deze heilige plaats samendrommen zonder enig ontzag voor de doden die hier rusten."

Geschrokken keek Dunk hem aan. „Maar, Tom, wij hebben je toch al eerder gezegd dat onze vader het niet in zijn hoofd zou halen deze grot voor de toeristen open te stellen? Je denkt toch niet dat hij zo'n barbaar is? Hij zal evenveel respect voor het verleden van de Maori's hebben als Brownie en ik."

„Daar komt nog bij," haastte Brownie zich een duit in het zakje te doen, „dat het absoluut noodzakelijk is dat de kano in een constante temperatuur blijft. Ze zou helemaal uiteenvallen als in deze grot elektrische lampen

zouden gaan branden. Nee, hoor, vader zal wel zorgen dat er niets kan gebeuren met de *Zeejager*. Hij heeft altijd bijzonder veel eerbied voor oudheidkundige vondsten. Je moest eens weten wat hij allemaal heeft ondernomen om de tekeningen van de oerbewoners van de rotsen van ons land thuis te bewaren! En die tekeningen hebben helemaal niets om het lijf als je ze vergelijkt met alles hier."

„Vader zal net zo enthousiast zijn als wij, Tom," zei Dunk trots. „Waarom zeg je eigenlijk niets? Je hebt toch gezien dat wij hier niets aanraken!"

Tom bleef nog steeds zwijgend voor zich uitkijken. Brownie raakte even zijn arm aan en zei toen: „Je moet ons geloven, Tom. Dunk en ik hadden er werkelijk geen idee van dat dit hier in de grotten verborgen was, hè, Dunk? Wij dachten aan goud of iets dergelijks." Ze lachte even. „Dat we de *Zeejager* zouden vinden, hadden we niet kunnen vermoeden."

Dunk stond in voorovergebogen houding onder de kano te kijken. Evenals Brownie speet het hem dat hij alleen maar met zijn ogen kon kijken. Hoe graag had ook hij het oude hout aangeraakt! „Hee, zeg," zei hij opeens, „hebben jullie al gezien dat er iets onder de boot ligt, waarop wat staat geschreven?"

„Geschreven? Dat kan niet. De oude Maori's konden niet schrijven," zei Tom.

„Nou, ik zie anders onder de hele kiel houten plankjes, waarop iets geschreven staat."

„Misschien zijn het tekeningen."

Nieuwsgierig pakte Tom een van de plankjes. Het had de vorm van een ouderwetse lei. Aan één kant liep het een beetje rond. Het hout was zo hard als steen, maar uit de insnijdingen dwarrelde wat stof op toen Tom het plankje van zijn plaats nam.

„Ja, zeg, het lijkt inderdaad op schrift. Schijn er eens met je lantaarn op, Dunk."

Bij het licht van de lantaarn zagen ze rijen tekens, zoals de Egyptische hiërogliefen. Brownie zag één tekentje, dat op een gewone vis leek, een paar maal voorkomen. Het leek werkelijk oud schrift.

„Maar het kán eenvoudig niet," zei Tom verward. „De Maori's hebben nooit iets op schrift gesteld. Mijn voorouders maakten weleens knopen in een touw om op die manier namen te onthouden, maar ik heb nog nooit gehoord dat zij iets hebben geschreven."

Brownie, die met grote belangstelling het plankje bestudeerde, merkte op: „Een heleboel van die karakters worden geregeld herhaald. Kijk eens naar deze. Ik denk dat het een bijl is, geloven jullie ook niet? Wel, hij komt op deze regel voor en op deze en hier weer. O, Tom, is het niet geweldig? Stel je eens voor: hier hebben we iets waar nog nooit iemand van heeft gehoord. De geschreven taal van oude Polynesiërs. En moet je eens zien: er liggen wel een paar honderd van deze plankjes onder de boot."

„Als ze ontcijferd kunnen worden, kun je misschien te weten komen waar de Maori's vandaan komen, Tom," riep Dunk opgewonden uit. „O, je zult alles horen over je voorouders. Tom, je moet de geleerden toestemming geven de plankjes te onderzoeken, hoor. Dat ben je aan je voorgeslacht verplicht, vind ik."

Tom krabde even op zijn hoofd. „Dat zal ik toch eerst met grootmoeder en de andere stamhoofden moeten bespreken," zei hij peinzend. „Maar ik geloof wel dat je gelijk hebt."

Nieuwsgierig pakte hij een van de plankjes.

Voorzichtig legde Tom het plankje weer op zijn plaats onder de kano. Toen zei hij lachend tegen zijn vrienden. „En nu moesten we maar eens naar huis gaan."

„Weet jij hoe we hier uit kunnen komen, Tom?"

„Dat zal niet zo moeilijk zijn," lachte Tom. „Ze hebben destijds kans gezien die hele kano hier binnen te krijgen, dus dat houdt in dat wij er toch uit moeten kunnen komen."

„Alle mensen, ja," zei Brownie bewonderend.

„Wat zal dat moeilijk zijn geweest! Ik vraag me af hoe ze het gedaan hebben."

Even glimlachte Tom vaag. Toen zei hij: „Wij hebben een lied, waarin dat wordt bezongen. Luister maar.

Bij het licht van Venus, die haar lantaarn was,
De natte, oostelijke wind op haar linkerschouder rustend,
Werd zij door duizend strijders de groene heuvel op gedragen
Naar haar geheime rustplaats.
Helden heeft zij gedragen en goden met vergeten kracht,
Gezangen voerde zij mee van heel ver
En ook de zaden van bloemen en gewassen, die moesten bloeien in nieuwe grond,
De nieuwe grond, waarop zij nu rust.

Dit is een van onze liederen. Maar ik vrees alleen dat die groene heuvel er niet meer zal zijn. Laten we maar vlug gaan kijken."

Ze liepen naar de andere kant van de grot, waar een reusachtige gaping in de muur zat. De opening had de vorm van een peer, met het smalle gedeelte aan de onderkant. De spleet eindigde een stuk boven Toms hoofd.

„Maar, Tom," riep Brownie uit, „ze kunnen nooit de kano door deze vreemde, hoge spleet hebben gekregen."

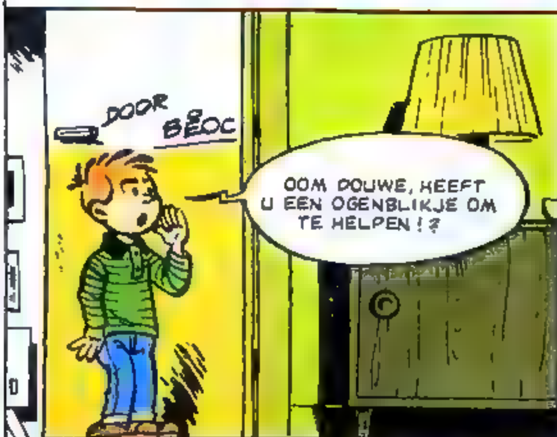
Tom knikte nadenkend. „Dat hebben ze wel, maar toen zag die opening er natuurlijk heel anders uit. Er moet hier iets zijn gebeurd. Ik denk aan een aardbeving of aardverschuiving, waardoor de muur een andere vorm heeft gekregen. Maar er komt in elk geval daglicht door die spleet; ik heb hoop dat dat de weg is naar de bewoonde wereld. Vooruit, Dunk, klim op mijn schouder en ga poolshoogte nemen."

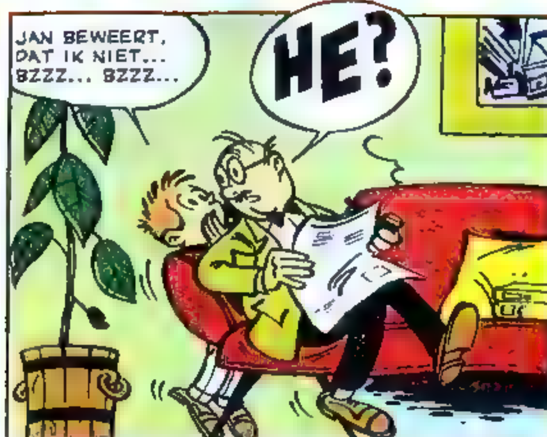
De rots was begroeid met een bijna onontwarbaar net van slingerplanten en struiken. De wortel van een boom, die ongeveer zo dik was als het lichaam van Dunk, drong door de opening naar binnen.

Dunk klom op Toms rug en wrong zijn bovenlichaam in de brede spleet. Even schurkte hij een beetje heen en weer om een gemakkelijke houding te vinden, want hij zag wel dat er gewerkt moest worden. Het zou hem veel tijd en kracht kosten om zich door de dichte blader- en takkenmuur heen te werken. Maar hij deed het graag!

WORDT VERVOLGD

OOM DOUWE

DOOR BEOC
OOM DOUWE, HEEFT U EEN OGENBLIKJE OM TE HELPEN ! ?

JAN BEWEERT, DAT IK NIET... BZZZ... BZZZ...
HE?

DIT IS VERSCHRIK-KELIJK ! DE EER VAN ONZE FAMILIE STAAT OP HET SPEL !

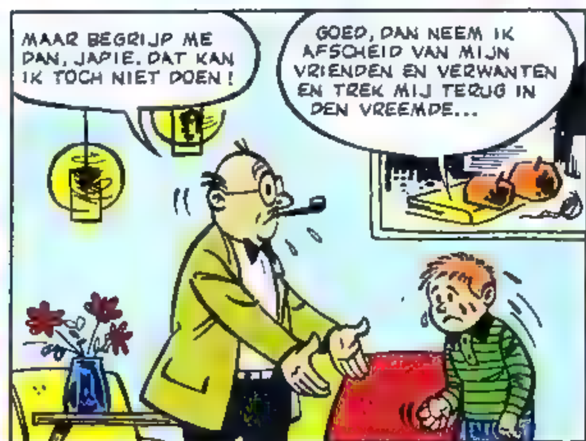

MAAR DAT IS NOG NIET ALLES. FLIP, LOEK EN BERT ZULLEN ER OOK ZIJN. HET IS MET MIJ GEDAAN !
TJA, IN MIJN JONGE JAREN... IK ZOU ZEGGEN, GA EN DOE JE UITERSTE BEST.

MAAR HELPT U ME DAN NIET, OOM DOUWE ? U WILT TOCH OOK DE FAMI-LIE-EER REDDEN ?

JA, NATUURLIJK, JAPIE. MAAR JE DENKT TOCH NIET...?

DAN IS DIT HET EIN-DE. IK KAN NOOIT MEER FLUITEND OVER STRAAT LOPEN...

MAAR IS DAT... EH... HOE NOEMEN JULLIE DAT OOK... ZO BELANGRIJK VOOR JE ?

MAAR BEGRIJP ME DAN, JAPIE. DAT KAN IK TOCH NIET DOEN !
GOED, DAN NEEM IK AFSCHEID VAN MIJN VRIENDEN EN VERWANTEN EN TREK MIJ TERUG IN DEN VREEMDE...

NOU, VOORUIT DAN MAAR. IK GA MET JE MEE...
HOERA !

GEWELDIG, DAT U MEEDOET, OOM. SAMEN WINNEN WE DEZE WEDSTRIJD VAST ! LET MAAR OP !
8
3
3
1

de nieuwe OLD SHATTERHAND is uit!!

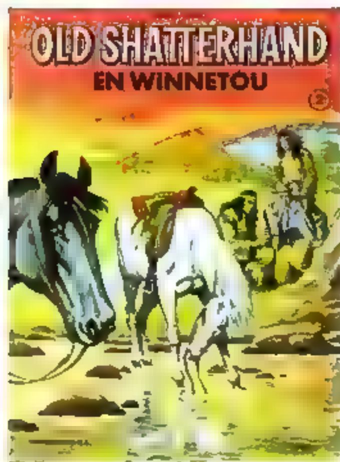

EEN KARL-MAY-VERHAAL WAAR VADER EN MOEDER AL VAN SMULDEN, NU ALS SPANNENDE STRIP. IN SPETTERENDE KLEUREN!

Lees hoe Old Shatterhand en Winnetou achter de weerzinwekkende bende van Santer, de killer, aan zitten. Volg ademloos de strijd tegen de wrede Ogellallahstam. Fort Echo Canion dreigt met de grond gelijk gemaakt te zullen worden. Zullen Winnetou en Old Shatterhand erin slagen deze duivelse misdaad te voorkomen? Of lopen ze zelf in de val? Deze als een weergaloze film getekende strip zal het leren. Bestel hem nu. Of vraag of je 'm nu mag bestellen.

SPECIALE PRIJS ABONNEES

f 2.35

VERKRIJGBAAR:

Bij de plaatselijke bezorger van dit blad. Door overschrijving van f 2.35 op gironr. 9229 t.n.v. N.V. Uitgeverij De Spaarnestad, afd. Extra-uitgaven, waarbij op het girostrookje duidelijk „Old Shatterhand 2" moet worden vermeld. Buitenland 50 cent extra. Bij uw boekhandelaar (winkelprijs f 2.95).

België: 45 f. Bij onze verkopers, de boek- en dagbladhandel en bij de N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1; postrekening 834.05.

DE MAN VAN STAAL

TED, KEN EN ARCHIE HEBBEN NA HUN LAATSTE AVONTUUR AL WEER EEN HELE REIS ACHTER DE RUG. NU VAREN ZE VOOR DE KUST VAN ZUID-AMERIKA. ZE ZIJN OP WEG NAAR PORTO VENDO, WAAR DE UITVINDER VAN DE GIMLET WOONT, OM HEM HET APPARAAT TERUG TE BEZORGEN.

MET ZIJN ZENDER BESTUURT TED DE MAN VAN STAAL.
DOE JE BEST, ARCHIE. IK ZAL BLIJ ZIJN ALS DE GIMLET VEILIG IS AFGELEVERD. HET IS EEN KOSTBAAR APPARAAT.
ARCHIE OOK!

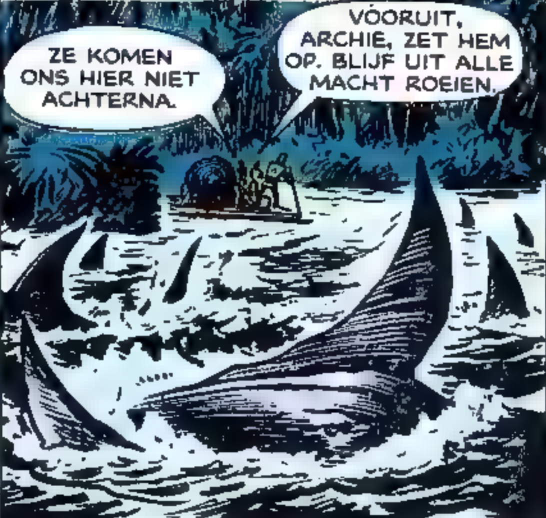

PLOTSELING...
EEN ENORME ZAAGVIS! ZEKER WEL ZEVEN METER LANG! ZOU HIJ ONS AANVALLEN?
KOM NOU, ZAAGVISSEN ZIJN GEEN ROOFDIEREN! NEE MAAR! HIJ KOMT HIERHEEN!

ZONDER ENIGE REDEN GAAT DE VIS TOT DE AANVAL OVER.
VLUG, ARCHIE, EEN LASSO! ALS DAT BEEST LAST WIL HEBBEN, KAN HIJ DAT VAN ONS KRIJGEN.

DE LASSO SUIST DOOR DE LUCHT...
ARCHIES LASSO MIST NOOIT!
DAT IS DAT. WIE VOLGT?

SLINGER HET MONSTER TUSSEN DE HAAIEN!
JE PRAAT AARDIG, ARCHIE, MAAR ROEI ONS LIEVER HIER VANDAAN. ER KLOPT IETS NIET.

HET LIJKT WEL OF ALLE ZEEMONSTERS HET OP HET VLOT GEMUNT HEBBEN.
KRANKZINNIG! DIE VISSEN VERHINDEREN ONS GEWOON DE KUST TE BEREIKEN. WAAROM?
NET OF EEN GEHEIMZINNIGE KRACHT HEN BESTUURT.

EEN RIVIERMONDING IS DE ENIGE MOGELIJKHEID OM TE ONTSNAPPEN.
ZE KOMEN ONS HIER NIET ACHTERNA.
VOORUIT, ARCHIE, ZET HEM OP. BLIJF UIT ALLE MACHT ROEIEN.

ALS HET WATER ONDIEP WORDT, GAAT ARCHIE HET VLOT SLEPEN.

WAAR ZITTEN WE? DEZE RIVIER STAAT OP GEEN ENKELE KAART

ÉÉN DING IS ZEKER. DIE VISSEN HEBBEN ONS HIERHEEN GEDREVEN.

DAT ZIET ER NIET ZO MOOI UIT. DE GIMLET IS KAPOT... HOE KOMEN WE NU IN PORTO VENDO?

TERUG NAAR DE ZEE KAN NIET. WE MOETEN DUS DE RIVIER BLIJVEN VOLGEN.

EEN PAAR KILOMETER VERDER SLAAN DE INDIANEN OP DE VLUCHT...

PAS OP! DAAR KOMEN DE ALLES VERZWELGENDE VLEERMUIZEN AAN!

ONDER HOGE, PIEPENDE GELUIDEN VALLEN ZIJ AAN.

ZE DUIKEN OM HEEL HET DORP TE VERSLINDEN!

EEN MAN BLIJFT ACHTER...

EEN ZWARTE WOLK GAAT OVER HEM HEEN.

EN ALS DE MAN WEER OVEREIND GEKRABBELD IS...

DE BOTEN, DE HUTTEN... WEG! ALLES HEBBEN ZE VERSLONDEN. NIETS IS ER OVER...

LATER...

WAARSCHUWING! ARCHIES ELEKTRONISCHE OGEN ZIEN REUSACHTIGE VLEERMUIZEN!

NIET ZO PRATEN, ARCHIE. WE ZIJN BEZIG!

ARCHIE

MAAR TED EN KEN MOESTEN EENS WETEN!...

SCHURKEN IN

MAAR, JIM, DIT IS WAANZIN. ZE ZULLEN ONS VAST EN ZEKER HERKENNEN.
WELNEE! ZE HEBBEN ONS MAAR ÉÉN KEER GEZIEN EN NU ZIJN WE VERMOMD.

MEN SPREEKT ELKAAR TOE IN DE TAAL DER GARATWA'S. VOOR HEN DIE DEZE TAAL NIET VERSTAAN, VERTALEN WE HET GESPREK.
HAW!
HAW!

WELKOM, DAPPERE KRIJGERS DER VASHA-O'S...
DAT LOOPT GESMEERD.

NA DE GEBRUIKELIJKE PLICHTPLEGINGEN KOMT MEN TOT ZAKEN.
IK SPREEK NAMENS MIJN METGEZELLEN, DIE UW TAAL NIET KENNEN. WIJ STELLEN U VOOR EEN VERBOND TE VORMEN TEGEN DIE HONDEN VAN BLEEKGEZICHTEN

NA VEEL HEEN-EN-WEER-GEPRAAT...
MIJN BROEDERS VAN DE GARATWA'S ZEGGEN MET DE TONG ONS AANVALSPLAN TE STEUNEN, MAAR HEBBEN ZIJ HIERVOOR EEN OVERTUIGEND BEWIJS?
DURVEN MIJN BROEDERS AAN ONS TE TWIJFELEN? KOM...

HET OPPERHOOFD NEEMT HEN MEE...
TREED BINNEN. DIT ZAL U OVERTUIGEN.

DE STOTTERAAR! ALS HIJ ONS MAAR NIET HERKENT!
!
!

NET WAT IK DACHT. HIJ ZAT HIER AL TIJDENS ONS EERSTE BEZOEK. VAN HEM HEEFT HET OPPERHOOFD ONZE TAAL GELEERD. HIJ DACHT DAT HET STOTTEREN ERBIJ HOORDE.

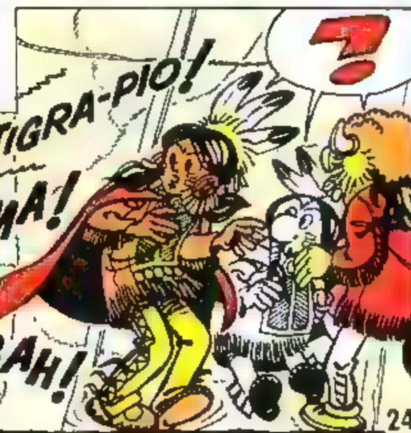
IS MIJN BROEDER VASHA-O OVERTUIGD? TWIJFELT HIJ NOG?
?

MIJN BROEDER WEET NIET WELK EEN GENOEGEN HET MIJ DOET DIT BLEEKGEZICHT TE ZIEN. WELK LOT WACHT HEM?
??

ER ZIJN NOG DRIE VAN DIE HONDEN OP VRIJE VOETEN. MAAR MIJN KRIJGERS ZIJN ZE OP HET SPOOR.

CHTIGRA-PIO!
TROMA!
CHTIGAH!
24

GEVAAR

Jim, Heppy en Zittende Kat komen verkleed als Vasha-o's zogenaamd onderhandelen met de Garatwa's over een gezamenlijke oorlog tegen de blanken. In werkelijkheid zoeken ze de vier schurken...

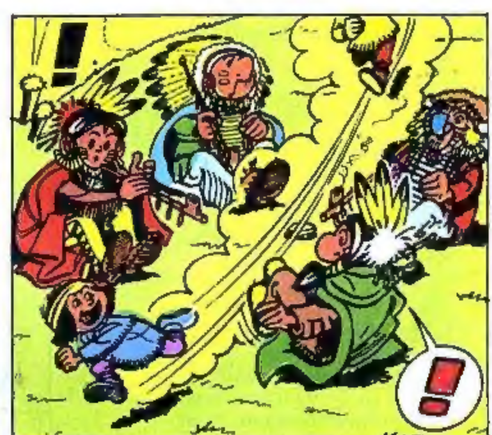

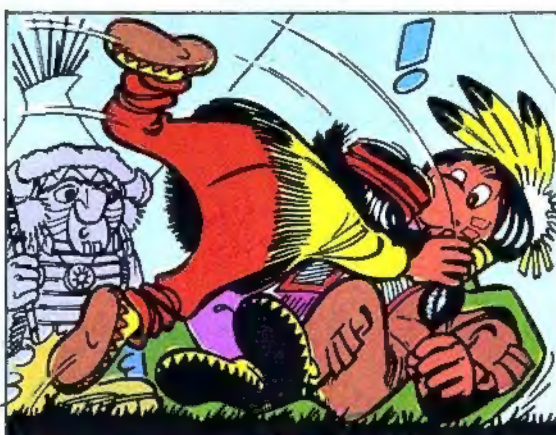

(1) TAAL DER BLEEKGEZICHTEN

wie puzzelt er mee?

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Kruiswoordraadsel

```
ENIG ARTIS
MENU OEI
SG N REK KA
   SET    ES
HORT AGAAT
DRUIL RAVEN
 EGGEN LENS
GG   OHM
DO PAD O LS
   UNE EGEL
 ELLEN SELA
```

Welke letter?

De letter E. - Het versje luidt:
'k Ben een keer ver weg geweest;
Bergen recht ten hemel rezen,
'k Kende echter heel geen vrezen,
Echt „gekletterd" heb 'k, een feest!

Spreekwoordpuzzel

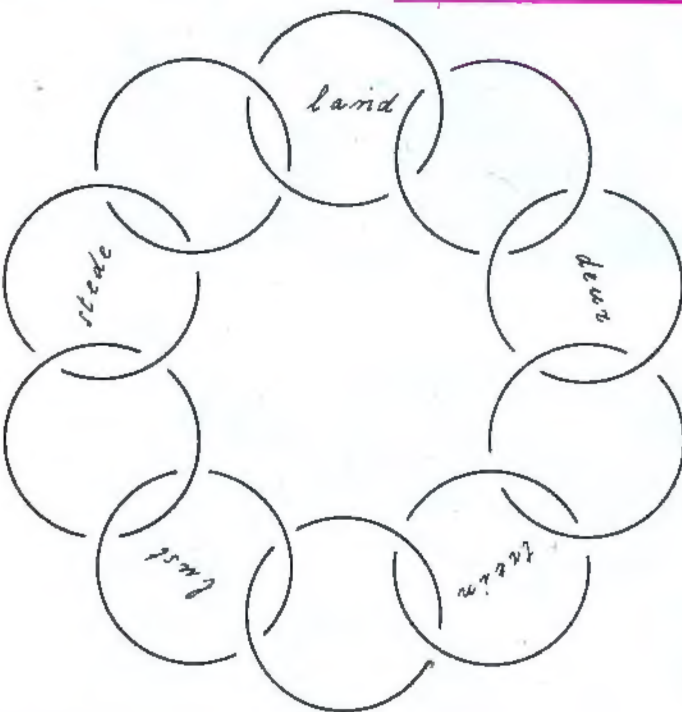
```
TWS DEBSWRESKRVEBBBW
RELAVLTIJOETAEAROELA
OEONEEEZNNADDAWORIN
GSPKNIREDDLEEKTSKKD
```

De schuine letters vormen het spreekwoord GELD VERZOET DE ARBEID.

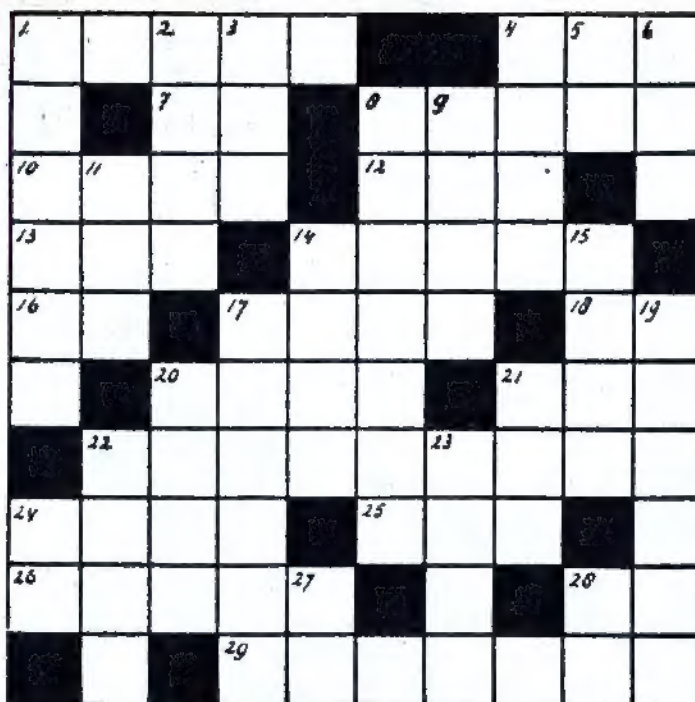
WOORDENKETTING

In een deel van de schakels van deze ketting zie je woorden staan. In de verbindende schakels moet je woorden zetten, die zowel met het voorafgaande als met het volgende woord een goed geheel vormen.

De woorden, die je gebruiken moet, zijn hier in alfabetische volgorde gegeven: BOUW - HOF - HUIS - POST - ROOF.

KRUISWOORDPUZZEL

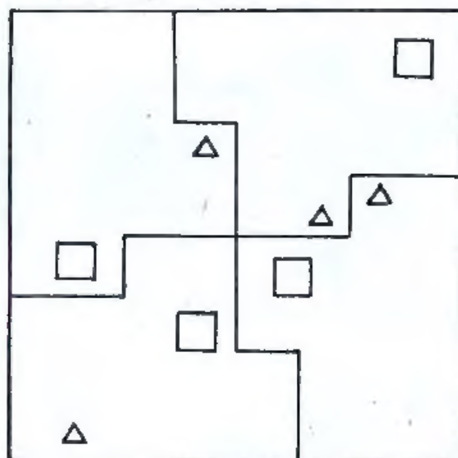
Van links naar rechts:

1 Erwtensoep
4 Meisjesnaam
7 Deel van een mast
8 Teken van vorstelijke waardigheid
10 Ruw en meestal kaal gedeelte van een berg
12 Schuivende knoop, zoals bij een lasso
13 Indien
14 Eetgerei
16 Namiddag (afkorting)
17 Buitengewoon grote man
18 Persoonlijk voornaamwoord
20 Waterplant met lange stengels
21 Insekt
22 Speelgoed voor zuigelingen
24 Jongensnaam
25 Rijtoer
26 Keukengerei, waarin water getapt wordt
28 Moeder
29 Teugel

Van boven naar beneden:

1 Zandkust
2 Metaalhoudend gesteente
3 Snel
4 Heel licht rood
5 In oprichting (afkorting)
6 Nauw, griezelig
8 Dreumes, hummel
9 Larve van een vlinder
11 Boomsoort
14 Grondsoort
15 Lichtpaars
17 Krijg je in je voorhoofd als je je wenkbrauwen optrekt
19 Kalkskeletten van tropische zeediertjes
20 Venster
21 Ton
22 Groot ongeluk
23 Gezongen vers
24 Persoonlijk voornaamwoord
27 Muzieknoot
28 Persoonlijk voornaamwoord

Oplossing *Verdeelpuzzel*

VERBORGEN ZOOGDIEREN

In onderstaand verhaaltje hebben zich achttien zoogdieren min of meer verborgen. Probeer eens, of je ze er allemaal uit kunt halen.

Vakantie

Riet en Job gaan deze keer met hun vader en moeder naar Engeland. Toen vader vroeg, of ze dat leuk zouden vinden, hadden ze een krijgsdans uitgevoerd en geroepen: „Heerlijk, enig, dol, fijn!" Moeder zei: „Kunnen we niet eerst Ierland bezoeken?" Vader antwoordde: „Goed, een paar dagen dan, omdat we — met een knipoog naar de kinderen — dan toch in de buurt zijn." Moeder kon nog juist een lach onderdrukken, want dat „in de buurt" was wel een beetje overdreven. Ze keek hem olijk aan en zei: „Enkele dagen Ierland is wel amper de moeite waard, hè?" Maar vader en moeder rekenden niet op de kinderen, die riepen: „Vader heeft ja gezegd en beloofd is beloofd." „Ja," zei vader, „ik heb eerlijk gezegd, dat we ook korte tijd naar Ierland gaan, dus moet het maar, tenminste als ze braaf helpen pakken." Riet en Job holden naar hun kamers, omdat ze zelf wilden uitzoeken wat mee moest. Even later echter kwam het span terug. „Wát moeten we eigenlijk meenemen, mam?" „Nu, om te beginnen jullie windjacks en een das, omdat het op zee koel kan zijn." Job bromde: „Ik kan toch haast nooit wat vinden." Maar Riet stak haar tong tegen hem uit en zei: „Jij bent een grote lulaard, of je kijkt met je neus, hoor." „Nu, hoor eens," riep vader, „als jullie zó beginnen, gaan we helemaal niet." Maar gelukkig meende hij dat niet.

EVEN LACHEN

„We hopen, dat hij later dokter wordt."

„We hebben hier wel een fijne plaats, hè?"

„Mijn vader kan lekker toch veel beter vaat wassen dan jouw vader!"

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. f 3.90 per kwartaal (13 nrs.). Losse nummers: 40 cent.
Verdeler voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij. Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.